

stateret, at ogsaa andre Partiers Medlemmer løber fra deres Standpunkter. Dette kan imidlertid ikke gælde mig. Jeg har altid, saa længe jeg har haft med Lønnings-sager at gøre, holdt paa Ligelønsprincippet, og det har jeg ogsaa gjort i Lønnings-kommissionen af 1917. At vi sad dør i to Aar og arbejdede, og at der fremkom mange forskellige Forslag, som blev drøftet, taget tilbage og forkastet o. s. v., er vel rigtigt nok, men den endelige Betænkning, som jeg var med til at afgive i 1919, indeholder intet som helst Forslag fra min Side, der er i Strid med Ligelønsprincippet.

I det hele taget tror jeg, at det ærede Medlem her taler om noget, som han ikke er kompetent til at tale om. Akkurat som naar han begynder at tale om, hvorvidt Københavns Finansborgmester vilde være glad, hvis vi gik hen og vedtog disse Nedskeringsforslag for Tjenestemændene. Om Københavns Finansborgmester vilde være glad ved dette eller ej, har det ærede Medlem jo ikke og kan ikke have noget som helst Begreb om. Den samme Uvederhæftighed, som lyser ud af disse det ærede Medlems Udtalelser, er vistnok ogsaa til Stede, naar han paadutter mig, at jeg er løbet fra mine Standpunkter.

Parkov: Efter hvad der er mig bekendt, er det en nogenlunde almindelig udbredt Anskuelse blandt Tjenestemænd, at et Offer maa bringes, og jeg tror ogsaa, at man ikke er fremmed for, at det nuværende Øjeblik er det psykologisk rigtige, at Betingelserne muligt og maaske endog sandsynligt vil være ringere, hvis man udsætter Forhandlingerne til Foraa-ret. Det er en af Grundene til, at jeg har tilraadet en Forhandling nu og vedvarende venter, at der af de Forhandlinger, som nu skal tage deres Begyndelse i Lønnings-udvalget, vil komme et Resultat ved Forhandling med Tjenestemændene. Man maa ikke fra nogen Side, og havde jeg nær sagt, mindst fra Tjenestemændenes Side, være blind for, hvorledes det har artet sig ude i Landet ved Opgørelsen af Skat hos Ligningsmyndighederne. Jeg tvivler meget om, at der vil være nogen Kommune, som vil kunne fremvise Opgang i skattepligtig Indtægt, og jeg er temmelig vis paa, at de allerfleste Kommuner vil komme til at opleve en klækkelig Nedgang i skattepligtig Indtægt, et Udtryk for, at Befolkningen i al Almindelighed er daarligere stillet nu, end den var i 1925, da vi gik med til ogsaa fra vor Side at give et Konjunktur- og Dyrtilstillæg, som tilsammen udgjorde

en Merindtægt paa ca. 10 Mill. Kr. Og det synes jeg, Tjenestemændene ikke skulde glemme, at det var ved vor Støtte, det den Gang lykkedes at gennemføre disse Tillæg. Det var dog et ganske klart og tydeligt Vidnesbyrd om, at naar Forholdene i det hele taget tillod det, stillede vi os paa Tjenestemændenes Side. Men, som sagt, man maa tage Forholdene i Betragtning, som de er, og jeg gjorde ogsaa i Gaar opmærksom paa, at dette Forhold er jo ingenlunde det socialdemokratiske Parti fremmed. Thi hvis det var det, vilde de jo ikke have fremsat et Lovforslag, saaledes som de har gjort det, om, at man skal indføre en kommunal Formueskat for at bøde paa den Indtægtsnedgang, der fremkommer ved, at den kommunale Indtægts-skat svigter.

I disse Betragtninger ligger der ikke noget som helst Forsøg paa at overtale, end mindre intimidere Tjenestemændene. Der har her været nævnt, at der skulde være fremsat Trusler mod Tjenestemændene. Jeg tror, det er ganske forkert. Jeg tror, man har ment det at være for Tjenestemændenes egen Skyld velbetænkt at tage Situationen i Øjeblikket i Agt, og at man derfor har nogen Grund til at pege paa, at hvis Forholdene fortsættes i 1927, saaledes som de har artet sig i 1926, vil det, saa vidt man kan skønne, ikke være muligt for Tjenestemændene at undgaa en Revision i 1928 i Retning af en meget klækkelig Indtægtsnedgang. Men det kan man dog vel ikke kalde for en Trusel. Jeg skulde tro, at det var et venskabeligt Raad til de paagældende, og jeg haaber ogsaa, det vil blive opfattet paa den Maade, for det har i alle Tilfælde været Hensigten, hvis noget saadant er fremsat. Jeg har ikke gjort mig til Talsmand derfor, jeg har udtrykkelig peget paa Forholdene, som de er, og som de formentlig vil blive, og under Hensyn dertil har jeg sagt: Nu er Øjeblikket kommet, skal vi da ikke nu forsøge at komme i Forhandling? — og jeg maa beklage, at man fra socialdemokratisk og radikal Side synes at fatte den Alvor, som Situationen byder Tjenestemændene. Et er jo, at man for sin politiske Prestiges Skyld vil opretholde en Position, et andet er, at man virkelig vil tage Hensyn til Tjenestemændene og tage alvorligt Hensyn til dem og ene se paa deres Interesser og ikke paa politiske Sidehensyn. Saa er det dog et andet Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigt at forsøge at træde i Forhandling. Jeg har ikke opgivet Haabet — det skal man jo